

PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

İLANI YİYEN KURTÇUK

SALİH SURUÇ

RESİMLEYEN:
HÜSEYİN SÖNMEZAY

Gençler O'nu Takip Ederdi

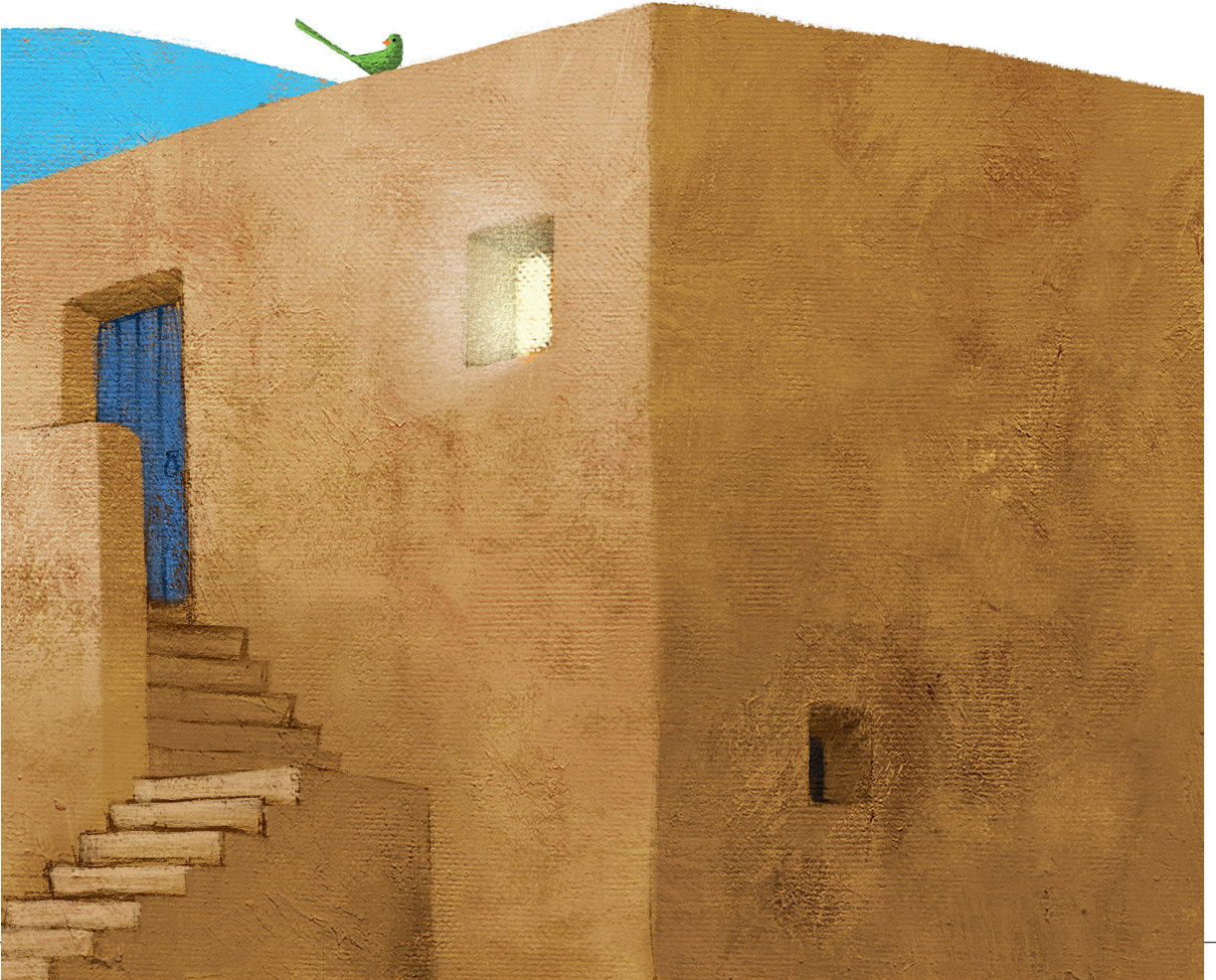
Sevgili Peygamberimiz ve Müslümanlar zor bir dönem geçiriyorlardı. Ama bu zor günler eninde sonunda bitecekti. Her gecenin elbette bir sabahı vardı. Her kıştan sonra da bahar gelirdi. Karanlık da zamanı gelince yerini aydınlığa terk edecekti.

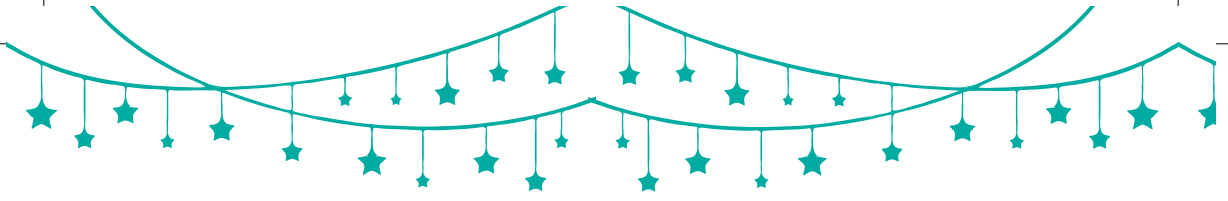
Peygamberimizin Cennete giden yola davetine kötü adamlar şiddet göstererek karşılık vermeye başlamışlardı. Mekke'yi, Müslümanlara âdeta üstü açık bir zindana çevirmişlerdi. Olmadık hakaret ve işkencelerle onları dinlerinden vazgeçirmeye çalışıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz, Müslümanların çektiği sıkıntılara çok üzülyordu. Bir taraftan da zorbalara kötülüklerinden Müslümanları korumak için çareler arıyordu. Düşündüğü çarelerden biri de Müslümanlarla rahat görüşebilmek için güvenli bir yere yerleşmekti. Derken bunun için genç Erkâm'ın evini uygun gördü ve oraya yerleşti.

Peygamberimiz, her Őeye rağmen insanlara, İslâm'ı anlatmaya devam ediyordu. Şehir zorbalarının uyguladıkları Őiddete rağmen Müslüman olanların sayısı gittikçe artıyordu. Özellikle de gençlerden, köle ve fakirlerden birçok kimse Müslümanlığı seçiyordu.

Müslüman olan gençlerden biri de Umeyr'in oğlu Mus'ab'dı. Şehrin zengin ailelerinden birinin oğluydu. Henüz on dört, on beş yaşlarındaydı. Çok yakışıklıydı. Ailesi onu, özenle büyötmüştü. Şehirde onun gibi refah içinde yaşayan çok az genç vardı.

Ama sadece maddi zenginlik Hz. Mus'ab'ı mutlu etmeye yetmemişti. Arkadaşlarından Müslüman olan gençler vardı. Onların huzur içinde yaşamalarına imreniyordu. Derken o da kararını verdi ve bir gün çıkıp Erkâm'ın evine geldi. Peygamberimizin önünde diz çöküp Müslüman oldu.

Ailesi, Müslüman olduğunu duyunca kıyameti kopardılar. Ona çok ağır işkenceler yaptılar. **“Muhammed'i terk etmezsen seni her şeyden mahrum bırakırız.”** dediler.

Genç Mus'ab, hiçbir şeyde bulamadığı huzuru Peygamberimizin yanında bulmuştu. Artık parada, pulda ve lüks içinde yaşamakta gözü yoktu. Anne ve babasının yoğun baskısına rağmen dininden vazgeçmedi. Sonra da baba evini terk edip Erkâm'ın evine yerleşti.

O dönemdeki Müslümanlar işte böyle sıkıntılar içinde dinlerine sahip çıkıyorlardı.

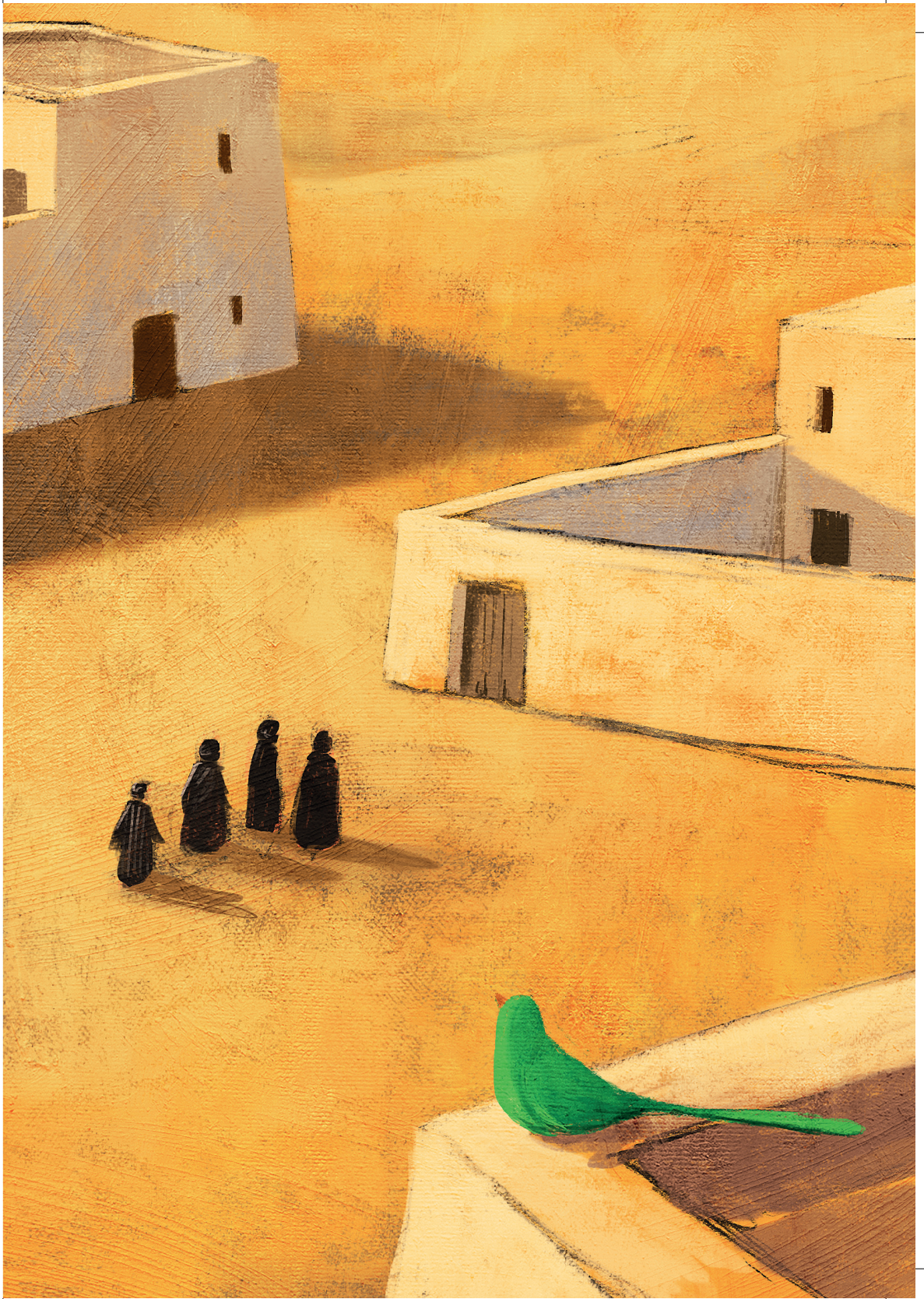

Müslümanlar çoğaldıkça zorbalanın da öfkesi artıyordu. “Muhammed’e mutlaka engel olmayız. Yoksa bütün Mekke ona taraftar olur.” diyorlardı.

Önce amcası Ebu Talib’e gidip durumu anlattılar.

- Ebu Talip! Seni severiz, sayarız. Yeğenin Muhammed ile konuş. Putlarımızı kınamasın, atalarımızın inançlarıyla alay etmesin. Dediğimizi yaparsa O’na istediği kadar mal, mülk veririz. Eğer sözlerinden vazgeçmezse sen de O’nu korumaktan vazgeç. Biz O’nun hakkından geliriz.

Ebu Talib, zorba adamların kötü niyetini anlamıştı. Peygamberimiz ile konuşup şehir zorbalasının söylediklerini anlattı. Sonra da:

— Kardeşimin oğlu, dedi. Beni dinlersen bu adamların hoşuna gitmeyen sözler söylemekten vazgeç.

Peygamberimiz, bir an için amcasının kendisini korumaktan vazgeçeceğini sandı. Üzüldü. Sonra asıl koruyucusunun Allah olduğunu hatırlayıp rahatladı.

— Sevgili amcam, dedi sakince. Ben onlardan dünyalık hiçbir şey istemiyorum. Benim onlardan istediğim tek şey dünya ve âhiret huzurudur. Bu ise ancak putları terk edip Allah'a iman ve ibadet etmekle mümkündür.

